

'MET STAMPPOT BEN IK AL BLIJ'

Behalve familie en vrienden wil Ellen ten Damme graag wat rockdames aan haar laatste maal zien aanschrijven: Debbie Harry, Nina Hagen. Voor haar vriend maakt ze curry, haar moeder krijgt spruiten, en verder is er lasagne en soep. 'Ik heb onlangs de staafmixer ontdekt: kun je mooie, gladde soepjes mee maken.'

Tekst en foto's **Ronald Hoeben**

Het is zondagmiddag. In de catabomben van het Ahoy-complex in Rotterdam komt Ellen ten Damme net uit de kantine, waar een zelfbedieningsontbijt staat opgesteld. Ten Damme: 'Er staat van alles, cruesli, cornflakes, yoghurt, karnemelk, melk, salade, gekookt ei, gebakken ei, spekjes, roerei... Een feest! Dat heb ik thuis nooit allemaal tegelijk op tafel staan.' Om in de buurt van het podium - en de repetities - te kunnen blijven heeft Ten Damme (41) zich in het kader van een concertenreeks voor Vrienden van Amstel Live tien dagen in het evenementencomplex teruggetrokken. Dat bevalt haar uitstekend. 'Ik ben bijna nooit buiten, weet niet eens wat voor weer het is. Of er kredietcrisis is of het kabinet valt - het gaat langs me heen. Als ik de krant lees, zou het er net zo goed een van vorig jaar kunnen zijn. Je hebt zo met de hele wereld niets te maken, misschien ben ik daarom wel artiest geworden.'

Gedurende de periode in Ahoy gebruikt ze de maaltijden van de catering ter plekke en die laten weinig te wensen over. Dat kan ze niet zeggen van al het voedsel dat artiesten in het algemeen wordt voorgeschoteld. 'Sommige men-

sen lijken te denken dat het niet uitmaakt wat je artiesten voorziet. Het tegendeel is natuurlijk waar, want als je altijd onderweg bent, moet je juist goed te eten krijgen. En dus niet elke dag alleen maar rijst met pindasaus of iets anders zogenaamd Indonesisch, wat je vaak tegenkomt, ook al vind ik rijst met pindasaus af en toe best wel lekker. Soms heb je echt het gevoel dat ze het goedkoopste van het goedkoopste voor je neus zetten. Zo van: als je maar te vreten hebt. Mijn bassist kreeg eens een bord met een groene massa, waarvan hij dacht dat het een lekkere stampot was. Bleek pasta met augurk te zijn! Maar het mopperen over eten hoort er soms ook een beetje bij. Ik herinner me de eerste keer dat ik een film deed, *De tranen van Maria Machita*, in 1991. Toen was er alleen maar geklaag over het eten op de set. Voor mij was het allemaal nieuw. Dat je eten kreeg, vond ik al geweldig en ik vond het nog lekker ook, die grijs-blauw-paarsige kledder op je bord. Het was rodekoolstampot. Ik lust van alles en je kunt me dus met stampot al blij maken. Onderweg kan ik mij verheugen op de drop en de chips bij een tankstation; liefst koop ik een zak Bugles. Ik ken eigenlijk niemand die »

nog Bugles eet. Het is een ouderwetse smaak, die mij aanstaat, net als die van een augurkje dat in een plakje worst gerold is of een blokje kaas met een zilveruitje erop geprikt.'

'Het gebeurt dus niet zo vaak dat ik rond etenstijd thuis ben, en als dat wel zo is, ga ik makkelijker eens naar een restaurant dan dat ik mijn hele koelkast vol zet met spullen die over een paar dagen weer de vuilnisbak in kunnen. Kook ik wél thuis, dan doe ik mijn boodschappen in de biologische winkel. Niet alleen omdat ik de beste kwaliteit wil, maar ook omdat die winkel een beperkt assortiment heeft waardoor ik niet te veel keuze heb. Ik heb namelijk nogal de neiging om van alles in te slaan. Vlees koop ik nauwelijks nog, ik ben er niet dol op en ik vind het vaak een beetje eng, omdat ik het niet vertrouw. Dat geldt in elk geval voor het vlees uit de supermarkt, omdat ik zeker weet dat het niet van blijde beesten afkomstig kan zijn. Zo ben ik een soort vegetariër geworden. Wat daarbij helpt is dat mijn vriend vegetariër is en dat ik veel vrienden heb die vegetarisch zijn. Dus neem ik tofu, of zo'n schijf nepvlees, ook lekker. Maar ik ben helemaal niet streng in de leer, want als ik heel lang vegetarisch gegeten heb en ik kom in Duitsland, dan is het eerste wat ik wil een schnitzel of een *Bratwurst*. Het eten is meestal goed in

'ALS IK HEEL LANG VEGETARISCH HEB GEGETEN EN IK KOM IN DUITSLAND, IS HET EERSTE WAT IK WIL EEN BRATWURST'

Duitsland. Ook bij de catering is er vaak keus uit wel vijf soorten gerechten plus verse salades. In heel Duitsland kun je *Kartoffelsalat* krijgen, dat vind ik lekker. Of al die verschillende worsten: elke streek heeft z'n eigen worst. Ik hou van worst, maar alleen als het kwaliteit heeft. Niet zo'n *el cheapo* Hema-worst. Mijn nieuwe tour *Durf jij* blijft in Nederland, want ik zing dit jaar voor het

eerst in het Nederlands. Altijd gedacht dat het truttig of oubollig zou klinken, maar ik heb dertig liedjes gemaakt op teksten van Ilja Leonard Pfeijffer. Zijn teksten zijn allerminst truttig, het is geen goedkope rijmelarij, het gaat ergens over, en het is ook nog zingbaar.

Met de Nederlandse tour is de kans dus wat groter dat ik vaker in mijn eigen keuken zal belanden. Daar is ook genoeg te beleven. Ik probeer al heel lang de piri-pirigarnalen van restaurant Girassol na te koken. Is me nog niet helemaal gelukt. Ik heb onlangs de staafmixer ontdekt: kun je mooie, gladde soepjes mee maken. Mijn eigen tomatensoep bijvoorbeeld, die ik maak van allerlei soorten tomaten. Gedroogde, bliktomaten en trostomaten met knoflook, ui en wat basilicum. Kan zo op tafel voor het laatste avondmaal. Plus nog

tientallen andere dingen, want ik wil dat er voor iedereen wat lekkers is. Voor mijn vriend wordt het iets met curry, voor mijn moeder iets heel gewoons met peultjes of spruitjes. Mijn moeder kan heel goed koken. Ik kan me nog wel eens schuldig voelen over hoe vaak ik haar heb laten wachten nadat ze had geroepen dat het eten klaar was. Nu weet ik hoe belangrijk timing is. Dus misschien maak ik ook wel lasagne, die je kunt voorbereiden en die zo mooi uit de oven komt. Aan tafel zitten dan mijn vader, moeder, broer en zus met aanhang en mijn beste vrienden. En misschien een paar leuke vrouwelijke helden als Nina Hagen, Chrissie Hynde, PJ Harvey en Debbie Harry. Mannelijke helden zijn er al genoeg. En na het laatste avondmaal hoop ik God en Jezus tegen te komen, maar dat zal wel niet. Ik hoop blij verrast te worden.' <